

Слънцето падаше зад далечните синкави очертания на отвъдната планина, загубена някъде в безкрая, когато Орфей наближи града, разположен на тяхната река. Той се спря за миг сред буйните лози, които бяха оплели всичко, вгледа се към ясните очертания на близката родна планина, опипа с поглед пътечките, що се виеха нагоре, и тръгна решително натам. Ще слезе под града, ще мине на ляво от голямото и хубаво пръснато по урвата селище и ще удари направо . . .

Дълго и мъчително се лута Орфей докато да излезе на билото. И когато се изкачи, той изтри потта от челото си, обърна се и погледна равнината, притисната от мрака на тихата звездна вечер, спокойна и безкрайна като море. И ето, когато вече беше в недрата на своята родина и дишаше свежия въздух, напоен с билки и смола, приликата на равнината с морето го отнесе назад, в малкия остров, при бедните рибари, при Кир и Траян, верните и благородни другари. Орфей няма да ги забрави в песните си, а образите им ще останат до